

רפי נלסון הביע בצוואתו את רצונו המפורש שאשתו לא תהיה יורשתו. מה הם סיכויי התביעה שלה?

מה מגיע למריאן?

מריאן
מתנת ושעון יקר

עורכי־דין המתמחים בשטח זה מספרים כי זוהי תביעה מקובלת ושכיחה. אלמנים ואלמנות שבני־זוגם נישלו אותם בצוואתם מגישים תביעות דומות, ובדרך כלל גם מצליחים בהן. בניגוד לחוקי־המוזנות הרגיל, שבו נאמר שאם מקבלת־מוזנות נהג בצורה מחפירה בנותן־המוזנות, יישללו ממנו מוזנותיו, הרי בחוק הירושה חסר סעיף דומה. ועל כן גם אם מוכח בבית־הדין המיפוט כי האלמנה או האלמן בגדו בבני־זוגם, התעללו בו וגרמו לו חרפה, אין בכך כדי לשלול את זכותם למי־זונות.

בית־הדין המיפוט אינו חייב להתחשב ברצונו של המת, אשר טרח להבהיר היטב כי אינו רוצה להשאיר רבר לירשם אלה או אחרים. באחרונה פסק שופט בתל־אביב מוזנות זמניים בסך 1000 דולר לחורש אלמנה, אשר הוכח כי בעלה מצא אותה כוגרת בו עם גבר אחר, ונישל אותה מצוואתו. האלמנה תבעה את העיזבון אחרי שבעלה נפטר מהתקליב וזכתה בתביעתה.

לכאורה אין כל הצדקה לכך שלבית־הדין המיפוט יהיה כוח לבטל את רצונו האחרון של אדם, ולפסוק בניגוד גמור לצוואתו. ההצדקה לכך היא כי במקרים מסוימים עלולה אלמנה קשישה, שבילתה את כל חייה עם בעלה, ואשר כל הרכוש נרשם בשמו, להישאר נטולת־כל וחסרת מקורות־פרנסה בגיל זיקנה.

חוק־הירושה משלב את עקרונות החוק הרתי, המותיר לאלמנה מוזנות וכתובה, ואת החוק האזרחי, המחלק את רכושם של בני־זוג שווה בשווה, אם נרכש תוך כדי חייהם המשותפים.

אולם חוק־הירושה אינו מרבר כלל על משך תקופת־הנישואין לפני מות בן־הזוג. ועל כן, זכאית לכאורה גם מריאן, שהיתה נשואה לנלסון שנה אחת בלבד, ליהנות מקביעות החוק.

כתבי־ההגנה של הבן, לירון, טרם הוגשו, ונראה כי הסיפור האמיתי, ואולי גם פרטים רכילותיים מעניינים, יתגלו רווקא בכתבי־ההגנה כאשר יוגש.

אילנה אלון

עד גיל 23 יש זכות דומה, וגם להורי המנוח, אם היו סמוכים על שולחנו לפני מותו.

לצורך קביעת גובה המוזנות מביא החוק בחשבון את גודל העיזבון, ועיזבונו של נלסון הוא רב ומגוון. בית־הדין המיפוט מתחשב גם ברמת־החיים שניהלו בני־הזוג לפני פטירתו של המוריש.

כדי לבסס את תביעתה מפרטת מריאן את רמת־חיה עם נלסון ערב מותו. היא מספרת על נסיעות בארץ ובחול, חופשות במלונות־פאר בארץ, אירוח שכלל ארוחות־פאר בביתם, וכן כספים רבים שקיבלה להוצאותיה האישיות. היא גם מספרת על המתנות הרבות שנתן לה בעלה בחייו, שכללו מעיל־פרווה, שעון יקר וביגוד מעולה. היא מבקשת כי בית־הדין המיפוט יתחשב בכך, כאשר יקבע את סכום־המוזנות המגיע לה כעת.

גם לבוגדת

וקהירישה מתחשב גם בהכניסתו של המבקש מכל סוג שהוא וברכושו. ועל כן טורחת מריאן לספר כי בתקופת חייה המשותפים עם המנוח

נלסון

שתי יאכטות ומיסעדת־יוקרה

לא עברה, ועדיין איננה עובדת גם כיום. היא מספרת כי מוטלות עליה הוצאות גדולות לתחזוקת הבית שבו היא מתגוררת. לדבריה, עליה לנקוט באמצעי־מיגון חדשים, מכיוון שבאחד רונה היתה פריצה לדירתה.

צוואתו של נלסון

אני החו"מ, רפי נלסון, ת.ז. 2-05576741, מאילת, בהיותי בן למעלה מ־18 שנה, שמו בדעתי, יהודי ואזרח מדינת־ישראל, מצווה בזה על רכושי, כספי וזכויותי, אשר יש לי ואשר יהיו לי לאחר אריכות ימי ושנותי, בדעה צלולה ובנפש חפצה כדלקמן:

1. זוהי צוואתי האחרונה וכל מיני צוואות, הוראות וכיו"ב שעשיתי עד היום, בטלות בזה ובמוטלות.
2. הנני נותן ומקנה לפי הקניין המועיל ביותר לכל דבר ודבר, לפי חוק"ק ולפי כל דין אחר, את כל רכושי מכל סוג ומין שהוא, בין דניידי ובין דלא דניידי ובין זכויות מכל סוג שהוא ובכלל זה ומבלי לפגוע בכלליות האמור לעיל גם את כל הכספים השייכים לי ואשר יהיו שייכים לי בחשבונות בנקים כלשהם ו/או במקום אחר כלשהו וכן את כל ההכנסות, הרכוש והזכויות שיתקבלו לאחר מותי, לבני האהוב והיקר לי מכל, לירון אילת־נלסון (ת.ז. 3354422).
3. הנני ממנה בזה את עוה"ד שניא את שיפמן ו/או את כל אחד מהם, מר"ח שמריה־לירון 3, חיפה, להיות מנהל עיזבוני והמוציא־למעול של צוואתי זו.
4. הנני נותן ומקנה בזה לפי הקניין המועיל ביותר, לכל יתר יורשי החוקיים, באם קיימים, סך של: שקל (שקל אחד) לכל אחד מהם.
5. את כל האמור לעיל עשיתי בתנאי שכל ימי חיי אהיה רשאי בכל עת ובכל עשה שארצה, לשנות את דבר צוואתי זו, להוסיף עליה או לגרוע הימנה או לבטלה כליל ואולם כל זמן שלא אעשה כן, תעמוד צוואתי זו בתוקף מוחלט.
6. הנני מבקש בזה מכל בית־משפט ו/או בית־דין מוסמך בישראל שצוואתי זו תובא בפניו לצורך אישורה וקיומה, לקיימה ולאשרה ככתבה וכלשונו וכרוחה, כי זהו רצוני.

ולראייה באתי על החתום:

היום, 25 לחודש 10 שנת 1987.

(חתימה) רפי נלסון

פי נלסון השתרל מאוד כי רכושו לא יפול לידיה של אשתו הצעירה, ריאן. לשם־כך טרח וכתב צוואה דשה באוקטובר 1987, שבה ביטל את כל צוואותיו הקודמות. הצוואה נחתמה פני עורכי־דינו החיפאים, ברוך שיפמן ובעל־לאל שגיא.

הוא הצהיר כי הוא משאיר את כל כושו לבנו האהוב והיקר לו מכל, לירון אילת־נלסון. הוא פירט את כושו, בין דניידי ובין דלא־דניידי, וזכר את כספיו, חשבונות־בנקים והכנסות, וגייעו לעיזבונו לאחר מותו. הוא לא טבח דבר.

את אשתו הטריה, מריאן, ואת בנו השני, גיא נלסון, לא הזכיר אמנם בשום אף בתוארם כקרובי־מישפחה, אבל בסעיף כללי השאיר סך של שקל אחר לכל אחר מהם. בזה היה בטוח כי יבהיר את עצמו עד תום, ושאר אגורה שחוקה אחת לא תגיע לידיה של מריאן.

פרווה ופאר

לסון נפטר ב־5 בפברואר השנה ובנו, לירון, השיג את צרהירושה

ליאור

חוק רתי וחוק אזרחי

על־פי צוואת אביו, שלושה חודשים אחרי המוות.

אלא שמריאן לא נרעעה. היא הרגישה מקופחת, וסיפרה כי אמנם היתה זקופה של משבר בחיי־הנישואין שלה ושל נלסון, ובתקופה זו כתב את צוואתו. אולם אחרי־כך השלימו וחזרו

צוואתו של נלסון ומינה את לירון כמבצע הצוואה, החליטה לצאת במית־קפה נגדית.

מריאן פנתה למישר עורכי־הדין אלכסנדר זק וחרותה הראל, וביקשה מהם לברוק עבורה את החוק הקיים. עורכי־הדין עשו עבודה מהירה ויסר־דית, והשבוע הגישו לבית־הדין המיפוט המחוזי בבאר־שבע תביעה נגד עיזבונו של נלסון ונגד לירון, כמוציא־למעול של הצוואה. בתביעה התבקש בית־הדין המיפוט לאשר לה המעיזבון מוזנות זמניים, ולקבוע את מוזנותיה הקבועים. תביעתה של האלמנה מבוססת על חוק־הירושה. חוק זה, משנת 1965, קובע כי לבית־הדין המיפוט סמכות שיקול־דעת לקבוע מוזנות לאלמנה כל זמן אלמנותה, ורשאי גם להעניק מענק חרי־פעמי אם נישאה שנית. לילדי המוריש

לחיות באהבה והבנה. מכיוון שהמוות היה כלי־כך פתאומי, לא הספיק בעלה לחזור ולשנות את צוואתו לטובתה.

האשה קיוותה כי לירון, הבן, יבוא איתה לידי הסדר, ויתן לה סכום־כסף או רכוש שיספק אותה.

מכל הרכוש הגדול של בעלה, ה־כולל בית־מגורים מפואר באילת, כפר־הנופש המפורסם של נלסון, שתי יאכטות, כלי־רכב שונים, חשבונות־בנקים, חפצי־אמנות יקרים וחלק בבעלות על מיסעדת־היוקרה ברקודה באילת, נות־רה כידיה של האשה רק החזקה על הדירה שבה התגוררה עם נלסון עד מותו.

מריאן חיכתה וחיכתה, ראתה שה־סכום המוצע לה על־ידי לירון אינו מגיע לצפיפותיה, וכאשר גילתה כי בתחילת מאי קיים בית־הדין המיפוט את

הרהיטים היפהפיים שאתם מחפשים מחכים לכם!

חדרי שינה, פינות ישיבה, פינות אוכל, כורסאות, ארונות ועוד. מבחר תוצרת אירופה, במחירים סבירים מאד.

זורדין

זורדין רמת־גן, רח' ז'בוטינסקי 128 (ע"י משטרת ר"ג)